

• Hjortehunden egner sig perfekt til vores kolde klima og skæver sjældent til vejrudsigten.

HJORTEHUNDEN – en kongelig højhed

Hjortehunden er en stor, mild og værdig hund – og en skøn familiehund for aktive familier

■ TEKST: JEANETTE CLAUSEN

FOTO: JAN BUK

Hjortehunden, tidligere kaldet den skotske hjortehund, er en hunderace med ældgamle aner. Præcis hvor gamle vides ikke med sikkerhed, for racens oprindelse er indhyllet i mystiske tåger. Der findes mange historier om store, lodne hunde, som jagtede den røde hjort helt tilbage i 1500-tallet. Ifølge FCI's racestandard fra 2012 er der grund til at tro, at hjortehunden blev introduceret i Skotland af handelsrejsende fra Fønikien og at der var løbshunde der, da romerne ankom.

I gamle bøger beskrives racen som skotternes funktionelle jagthund på storvildt. Skotterne havde brug for hurtige hunde og kastede deres interesse på romernes mynder, som var lynhurtige og jagede med synet. De skotske opdrættere krydsede deres egne jagthunde med romernes og opnåede en hund, som var skræddersyet til hjortejagt i det åbne skotske højland.

Datidens hjortehunde levede på slotte og borge, var forbundet med høj social status og blev betragtet som "ædle", "noble" og "værdige". At være hjortehundeejer var nemlig kun forundt de kongelige og adelen – man skulle være mindst jarl af rang for at eje en hjortehund.

Det fortælles også, at hjortehunde blev brugt som gaver til de europæiske kongehuse, og flere steder er der anført, at en dansk konge, formentlig Christian IV, modtog en hjortehund i gave.

• Hjortehunden minder om en ruhåret greyhound, men er større og har kraftigere knoglebygning. (Foto: Wiegaarden/Erik Petersen)

Effektive jægere

Før man fik skydevåben, havde man brug for hunde til at hjælpe sig under jagt, og skotterne fremelskede en hund, der var ideel til at hjælpe med at fange hjortevildt. Jagten foregik ved, at man holdt hundene tilbage, til de spottede hjortevildt. Så slap man dem, og de eftersatte vildtet. Hjortehundene samarbejdede ved at positionere sig, så byttet kunne nedlægges. De enten standsede det ved at løbe rundt om det – eller væltede det. Hundene skulle ikke dræbe, men fastholde vildtet, til jægeren kom og aflivede det. Da man begyndte at anvende våben på jagt, havde man ikke længere brug for hundene, og hjortehunden var derfor tæt på at uddø. Heldigvis kom vores forfædre på andre tanker og fik gennem målrettet avl reddet racen.

I dag er det i mange lande helt forbudt at bruge hunde til jagt på ovenstående måde (parforcejagt), og i vores del af verden fungerer hjortehunden i dag som familiehund. ▶

FAKTA OM HJORTEHUNDEN

BEHOV

Masser af selskab samt et aktivt liv – med mulighed for jævnligt at strække ud på et indhegnet område.

TEMPERAMENT

Blid, godmodig og værdig. Lydig og nem at træne, behager gerne sit menneske. Venlig over for fremmede og andre hunde. Udendørs viser dens dybtliggende jagtinstinkt sig.

STØRRELSE

Mindste ønskelige skulderhøjde: hanner 76 cm, tæver 71 cm. Omtrentlig vægt: hanner 45,5 kg, tæver 36,5 kg.

PELS

Pjusket, men ikke overpelset. Uldagtig pels accepteres ikke. Den korrekte pels er tyk, tæt tilliggende og strid. Pelsen på krop, hals og bagpart er hård og ru, fra 8 til 10 cm lang. På hoved, bryst og bug meget blødere. Lette frynser på indersiden af benene.

FARVER

Mørk blågrå, mørkere og lysere grå nuancer eller brindlet, gul, sandfarvet rød eller rød fawn med sorte hårspidser. Hvidt bryst, hvide tæer og lidt hvidt på halespidsen er tilladt.

○ Hjordehunden udgør en enestående kombination affart, styrke og udholdenhed.

En dronning værdig

Da racen var udrydningstruet, var der langt imellem folk, som havde tid, penge og jord til at dyrke jagt for sjov, så udstillingerne blev hjordhundens redningsplanke. I 1863 udstillede Jarlen af Beaufort nogle hjordehunde på "The Birmingham Show", og i 1869 udstillede dronning Victoria fire af sine hjordehunde i London. Dronning Victoria havde sine hjordehunde i kenneler på Windsor og Sandringham. Når hun og prins Albert var på

“**Bland andre dronning Victoria og Karen Blixen har haft hjordehunde**

Balmoral, medbragte de hjordehunde. Specielt en af dem, Bran, blev meget berømt, fordi han var afbilledet på Landseers maleri "High Life". Han var mere end 76 cm i skulderhøjde og betegnes som en speciel smuk hund. Men også Keildar var berømt for sine jagtevnner og blev brugt på at jage hjorte i Windsor Park. Dronningen tillægges stor betydning for, at hjordehundene fik opmærksomhed hos folket.

Også Karen Blixen repræsenterede hjordehunden. Hun fik nogle eksemplarer i bryllupsgave, og i filmen "Mit Afrika" med Meryl Streep i hovedrollen som Blixen medvirker hjordehunden.

Selvom der altså er flere kendte gennem tiden, der har haft hjordehunde, er racen blevet forskånet for uhensigtsmæssig popularitet med uheldig avl til følge.

Hjordehundens udbredelse i dag

Hjordehunden er stadig populær i sit hjemland, Storbritannien, og også i visse andre lande – f.eks. i Holland, Sverige, Norge, USA og England. I Danmark er hjordehunden nemlig ganske sjælden – et slag på tasken vil være omkring 30 nulevende hjordehunde på dansk grund. Dels er efterspørgslen ikke så stor, og dels er

der tradition for, at de danske opdrættere kun sælger til hvalpekøbere, der virkelig har sat sig ind i racen og er 100% seriøse.

Den hjemmekære sofakartoffel

Hjordehunden er fra naturens side bekvemmelighedssøgende og sætter stor pris på hjemlig hygge. Den elsker at "putte sig" i bløde dyner og er en udpræget sofaligger, som skal have en liggeplads i familiens centrum. Som hjordhundeejer skal man være opmærksom på, at man har en meget social hund, der trives bedst sammen med sin familie og ikke egner sig til at være lang tid alene. Den kræver ikke speciel opmærksomhed, men vil bare gerne være med.

Hjordehunden virker venlig men uinteressert i fremmede mennesker. Nogle mennesker har svært ved at kapere, at hunden ikke begejstres af, at de vil i kontakt med den og opfatter den som "snobbet". En hjordhunds familie og venner ser en helt anden side af hunden – her er den altid imødekommende, glad, åben og meget tillidsfuld.

Deler gerne med artsfæller

Hjordehunden ejer ikke skyggen af revirforsvar og egner sig ikke som vagthund. Den fortæller heller ikke sin ejer med opmærksom gøen, når der kommer gæster. Den er nærmest lydløs, men der kan sagtens være lyd på, når den leger med andre hunde. Hjordehunden er venlig, mild, tolerant og finder sig i meget fra uhøflige firbenede artsfæller. Den kan være alt for flink, derfor skal man som ejer sørge for at vælge venlige, sociale og gerne højbenede men lette hundevenner til sin hjordehund. Den deler gerne sit hjem og sin familie med artsfæller.

Kan være tyvagtig

Hjordehunden kan som andre myndetyper have tendenser til at stjæle. Den stjæler som regel ikke bare for at stjæle, men fordi den virkelig vil have det, som den sætter næsen op efter. Omkring teenagealderen begynder hunden at blive selvstændig, og den har samtidig nået en størrelse, som passer præcis til, at den kan nå køkkenbordet. Det er her, den starter sin karriere som tyv, hvis den har tendenserne. Det allerbedste er, at den ikke får erfaringer med at stjæle lige fra starten. Når man har identificeret hundens favoritspise, skal man altid være varsom med at vende ryggen til

lækkerierne. Bedst som man tror, hunden ligger og sover, kan den liste sig hen til køkkenbordet, hæve sig højt op på bagbenene og snuppe "byttet" i løbet af nul komma fem. Derfor gælder det altid om at have maden i en vis højde, sørge for at hunden ikke har adgang til herlighederne – og lære den en stop-kommando.

Fart over feltet

Hjordehunden er jo skabt til at arbejde, og den skal derfor have nogen motion. Den holdes i topform i dagligdagen med lange gåture, hundeleg og korte cykelture, og et par gange om ugen har den brug for at strække helt ud på et indhegnet areal. Fortiden som jagthund ligger stadig under huden, og hvis hjordehunden kommer ud på åbne vidder og ser noget bevæge sig, vil den uden tvivl eftersætte det og kan så være ganske svær at komme i kontakt med. Derfor er det vigtigt, at man bruger hundens første leveår til at opbygge en relation til den og træner den i at samarbejde – og ikke mindst i indkald. Hvis ikke der er noget jagtbart for øjnene af hjordehunden, er den generelt mest optaget af at være i nærheden af sin ejer. Hjordehunden skal trænes med fredelige træningsmetoder og venlig konsekvens. Det er en følsom og værdig hund med stor integritet, og den skal behandles med indføling og respekt for dens hundee-

“**Hjordehunden er skabt til at arbejde og har derfor brug for nogen motion – og mulighed for at løbe frit et par gange om ugen.**

personlighed. Hjordehunden bliver ødelagt, hvis den bor hos en højtråbende ejer, da den er meget aggressionssårbar. Den lærer let, hvis det, som den skal lære, interesserer den. Dog er det vigtigt at skrive sig bag øret, at de første ca. tre år med en hjordehund er noget af en mundfuld. Der er gang i den, og man skal være ekstremt tålmodig og meget konsekvent over for hunden. Såfremt man ønsker at deltage i hundesport, er udstilling og lure coursing (jagt efter en kunstig hare, som trækkes af en maskine) sportsgrene, som racen finder stor fornøjelse ved. ■

GRAPHIC LUIS

Se mere på www.myndeklubben.dk